

Republika Srbija
VRHOVNI SUD SRBIJE

29.09.2005. godina
Beograd

Kž. I o.k. 1/05

U IME NARODA

Vrhovni sud Srbije u Beogradu, Posebno odeljenje, u veću sastavljenom od sudija: Dragiše Đorđevića, predsednika veća, Predraga Gligorijevića, Nikole Mićunovića, Zorana Savića i Nevenke Važić, članova veća, sa savetnikom Draganom Jevrić, zapisničarem, u krivičnom predmetu protiv optuženih **AA, BB, VV i GG**, zbog krivičnog dela otmice iz člana 64. stav 4. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, učinjenog u saizvršilaštvu, u vezi člana 22. Osnovnog krivičnog zakona, rešavajući o žalbama optuženih AA i njegovog branioca, advokata AB, optuženih BB i VV i njihovih branilaca, advokata AV i AG i branioca optuženog GG, advokata AD, izjavljenih protiv presude Okružnog suda u Beogradu K.P.br.8/03 od 12.07.2004. godine, posle sednice veća održane u smislu člana 375. Zakonika o krivičnom postupku, doneo je, dana 29.09.2005. godine, sledeću

P R E S U D U

I UVAŽAVANJEM žalbi optuženih AA, BB i VV i njihovih branilaca i branioca optuženog GG, **PREINAČAVA SE**, presuda Okružnog suda u Beogradu K.P.br.8/03 od 12.07.2004. godine, za krivično delo otmice iz člana 64. stav 4. u vezi stava 1. Krivičnog zakona Republike Srbije, u vezi člana 22. Osnovnog krivičnog zakona, za koje su ovom presudom oglašeni krivim i to samo u pogledu odluke o kazni, tako, što Vrhovni sud, **OSUĐUJE** i to: optuženog AA, na kaznu zatvora u trajanju, od 10 (deset) godina, optuženog BB, uz prethodnu primenu člana 48. Osnovnog krivičnog zakona, utvrdivši mu za ovo izvršeno krivično delo – kaznu zatvora u trajanju, od 8 (osam) godina, a uzimajući mu kao utvrđenu, kaznu zatvora u trajanju, od 4 (četiri) godine, po pravnosnažnoj presudi Okružnog suda u Leskovcu K.30/04 od 30.06.2004. godine, na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju, od 10 (deset) godina, a prethodnom primenom i člana 42. i 43. Osnovnog krivičnog zakona, optuženog VV, na kaznu zatvora u trajanju, od 4 (četiri) godine i optuženog GG, na kaznu zatvora u trajanju, od 5 (pet) godina, u koje im se izrečene kazne zatvora uračunava i vreme provedeno u pritvoru i to: optuženom AA, počev, od 27.03.2003. godine, pa nadalje, a optuženima BB, VV i GG, počev, od 22.04.2003. godine, kada su slobode i lišeni, pa nadalje, dok se iste žalbe optuženih i njihovih branilaca, u preostalom, nepreinačenom delu presude, **ODBIJAJU**, kao neosnovane i u tom delu, prvostepena presuda, **POTVRĐUJE**.

II ODBACUJE SE, žalba punomoćnika oštećenih DD i ĐĐ, advokata BV, kao **NEBLAGOVREMENA**.

O b r a z l o ž e n j e

Pobijanom presudom, Okružnog suda u Beogradu K.P.br.8/03 od 12.07.2004. godine, oglašeni su krivim, optuženi AA, BB, VV i GG, da su kao saizvršioci, izvršili krivično delo otmice iz člana 64. stav 4. u vezi stava 1. KZ RS, u vezi člana 22. OKZ i osuđeni i to: optuženi AA, na kaznu zatvora u trajanju, od dvanaest godina, u koju kaznu mu je uračunato i vreme provedeno u pritvoru, od 27.03.2003. godine, pa do pravnosnažnosti presude, optuženi BB, na jedinstvenu kaznu zatvora u trajanju, od dvanaest godina, s tim što mu je prethodnom primenom člana 48. OKZ, sud za predmetno krivično delo utvrdio kaznu zatvora u trajanju, od deset godina, a uzeo mu kao utvrđenu, kaznu zatvora u trajanju, od četiri godine, koja mu je izrečena pravnosnažnom presudom Okružnog suda u Leskovcu K.30/03 od 30.06.2003. godine, optuženi VV, na kaznu zatvora u trajanju, od šest godina i optuženi GG, na kaznu zatvora u trajanju, od sedam godina, s tim, što je sud optuženima BB i VV i optuženom GG, u ove izrečene kazne zatvora, uračunao i vreme provedeno u pritvoru, od 22.04.2003. godine, pa do pravnosnažnosti presude.

Istom presudom, oduzeti su predmeti koji potiču iz izvršenja krivičnog dela otmice, iz člana 64. stav 4. u vezi stava 1. KZ RS i to: od EE, novac u iznosu, od 203.985 eura i od ŽŽ, iznos od 15.000 eura, pa se ovaj oduzeti novac vraća oštećenim ĐĐ, koji je i predao novac.

Ovom odlukom, takođe je, delimično usvojen imovinsko-pravni zahtev oštećenih, pa su optuženi obavezani, da solidarno plate oštećenima iznos, od 371.015 eura u roku, od 15 dana, od dana pravnosnažnosti presude, s tim što se oštećeni DD, upućuje na parnicu, radi ostvarivanja imovinsko-pravnog zahteva, za naknadu štete, na ime uništenog automobila marke "aa", te je oštećenima ĐĐ i DD, dat rok, od 30 dana, da pokrenu parnični postupak prema trećim licima, koji su vlasnici stvari, a koji su predmet obezbeđenja imovinsko-pravnog zahteva, po rešenju o privremenoj meri K.P.br.8/03 od 12.02.2004. godine, jer će u protivnom, privremena mera biti ukinuta.

Protiv ove presude, žalbe su izjavili:

- prvooptuženi AA, zbog bitnih povreda krivičnog zakona, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog

povrede i pogrešno vođenog krivičnog postupka, zbog odluke o sankciji, sa predlogom, da se presuda Okružnog suda – Posebnog odeljenja u Beogradu, ukine i vrati na ponovno razmatranje ili ista preinači i on se oslobodi odgovornosti, te da mu se pritvor ukine i zahtevom, da bude pozvan na sednicu veća drugostepenog suda;

- branilac optuženog AA, advokat AB, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, zbog povrede krivičnog zakona, zbog pogrešno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog odluke o krivičnoj sankciji i imovinsko-pravnom zahtevu, sa predlogom, da Vrhovni sud ukine ožalbenu presudu i predmet vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak, uz predlog da se prema optuženom AA, ukine pritvor i isti odmah pusti na slobodu, ili istu preinači i smanji kaznu koja je izrečena optuženom. Ovaj branilac podneo je i dopunu žalbe, u kojoj je zahtevao, da njega i optuženog AA, drugostepeni sud pozove na sednicu;

- branilac optuženih BB i VV, advokat AV, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, zbog povrede krivičnog zakona, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog odluke o visini kazne, sa predlogom, da se pobijana presuda ukine i predmet vrati na ponovno suđenje prvostepenom sudu;

- drugi branilac optuženih BB i VV, advokat AG, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, zbog povrede krivičnog zakona, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog odluke o kazni, sa zahtevom, da mu se omogući učešće na sednici veća drugostepenog suda, sa predlogom, da se presuda Okružnog suda u Beogradu, ukine i vrati istom sudu na ponovno odlučivanje, te ukine pritvor optuženima BB i VV i oni odmah puste na slobodu;

- optuženi BB, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, zbog povrede krivičnog zakona, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i povrede prava okrivljenog, sa predlogom, da se on oslobodi od odgovornosti ili presuda ukine i spise vrati prvostepenom sudu na ponovni postupak i zahtevom da bude pozvan na javnu sednicu;

- optuženi VV, zbog bitnih povreda Zakona o krivičnom postupku, bitnih povreda KZ i OKZ RS i odluke o kazni, sa predlogom, da Vrhovni sud Srbije, pobijanu presudu ukine i predmet vrati na ponovno suđenje i ukine mu meru pritvora i pusti ga da se brani sa slobode do pravnosnažnosti prvostepene presude i zahtevom da mu se omogući prisustvo na sednici veća, pri rešavanju ove njegove žalbe;

- branilac optuženog GG, advokat AD, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, zbog nepotpunog i nepravilno utvrđenog činjeničnog stanja, zbog pogrešne primene materijalnog prava i zbog odluke o kazni, sa predlogom, da Vrhovni sud Srbije zakaže javnu sednicu o kojoj će optuženog i nju obavestiti i na istu pozvati, te ožalbenu presudu ukinuti i predmet vratiti prvostepenom sudu na ponovni postupak i odlučivanje, ili istu preinači u osuđujućem delu u odnosu na optuženog i istog usled nedostatka dokaza, oslobodi od optužbe i

- punomoćnik oštećenih DD i ĐĐ, advokata BV, zbog odluke o troškovima postupka, sa zahtevom, da se zakaže javna sednica i na istu on pozove kao punomoćnik.

U vezi izjavljenih žalbi optuženih i njihovih branilaca, Okružno javno tužilaštvo – specijalno tužilaštvo Kt.S.br.7/03 od 3.decembra 2004. godine, dalo je odgovor na žalbe, sa predlogom, da drugostepeni sud, odbije žalbe okrivljenih i njihovih branilaca, kao neosnovane i potvrdi prvostepenu presudu.

Republičko javno tužilaštvo, svojim podneskom Ktž.156/05 od 31.01.2005. godine, je predložilo, da Vrhovni sud, odbije kao neosnovane žalbe branilaca okrivljenih i okrivljenih i presudu Okružnog suda u Beogradu, Posebnog odeljenja K.P.br.8/03 od 12.07.2004. godine, potvrdi.

Pošto je postupio u smislu člana 375. ZKP, Vrhovni sud je održao sednicu veća, u odsustvu uredno obaveštenog Republičkog javnog tužioca, optuženog GG, kome poziv nije uručen, jer se nalazi u bekstvu od 30.07.2005. godine, a što se utvrđuje iz dopisa Kazneno popravnog zavoda KK, branioca optuženog AA, advokata AB, čiji je zahtev za prisustvo sednici veća drugostepenog suda, neblagovremen i punomoćnika oštećenih DD i ĐĐ, advokata BV, čija je žalba i predlog neblagovremen, a u prisustvu optuženih AA, BB i VV i njihovog branioca advokata AG i branioca optuženog GG, advokata AD, na kojoj je razmotrio celokupne spise ovog predmeta, zajedno sa pobijanom presudom, pa je, po oceni žalbenih navoda iz žalbi optuženih i njihovih branilaca i odgovora na žalbu Okružnog javnog tužilaštva – specijalnog tužilaštva, stava Republičkog javnog tužioca, datog u napred navedenom podnesku, kao i objašnjenja datih na sednici veća, našao:

Žalbe optuženih i njihovih branilaca su delimično, osnovane.

Neosnovano se žalbama optuženih i njihovih branilaca, pobija prvostepena presuda, zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 11. ZKP, pa s tim u vezi, ne stoje tvrdnje, da je izreka presude nerazumljiva i protivrečna sama sebi i datim razlozima, te da ne sadrži sve razloge o odlučnim činjenicama ili su oni pak, u znatnoj meri protivurečni sadržini isprava iz zapisnika, te da izreka ne sadrži, niti je opisano u njoj, koje su zadatke i uloge imali i izvršili članovi organizovane grupe, ovde optuženi i

u čemu se sastojala njihova uloga i kakve su oni zadatke izvršili, to jest, da se iz iste ne može utvrditi, da je postojala organizovana kriminalna grupa.

Naprotiv, izreka prvostepene presude je jasna i potpuno opredeljena u saglasnosti je sa razlozima iznetim u obrazloženju presude, a ti razlozi su dovoljni, potpuni i jasni i u saglasnosti sa stvarnom sadržinom izvedenih dokaza, a navedeni su i uslovi, koji su u konkretnom slučaju bili ispunjeni za postojanje krivičnog dela organizovanog kriminala, propisani članom 504-a. ZKP, a na kojim je prvostepeni sud i zasnovao svoju odluku.

Pri tome, neosnovani su žalbeni navodi, da pomenuta odredba Zakonika o krivičnom postupku, nije mogla biti primenjena u konkretnom slučaju, s obzirom, da su odredbe koje se odnose na delovanje organizovane kriminalne grupe stupile na snagu, nakon kritičnog događaja. Ovo, stoga, što vremensko važenje procesnog zakona, nije ograničeno na momenat izvršenja krivičnog dela, već se odredbe procesnog zakona primenjuju od trenutka stupanja na pravnu snagu i važe i za sve krivične postupke, koji su u toku, pa dakle i u ovom slučaju.

Stvarna i mesna nadležnost prvostepenog suda za postupanje u ovom predmetu su nesporne, pa su žalbeni navodi, kojima se to osporava, neosnovani. Nadležnost i sastav suda, zasnovana je na pravilnoj primeni odredaba Zakona o organizaciji i nadležnosti državnih organa u suzbijanju organizovanog kriminala i Glave XXIX-a Zakonika o krivičnom postupku, pri čemu je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude na stranama 12, 13 i 14 detaljno izneo razloge, za primenu navedenih propisa, koje razloge Vrhovni sud, u svemu prihvata.

Žalbama branilaca optuženih AA, BB i VV i GG, ukazuje i na postojanje bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 1. tačka 10. ZKP, a naime, da se presuda zasniva na dokazima na kojima se, po odredbama ZKP, ne može zasnivati, jer je sud, protivno odredbama člana 337. ZKP, pročitao zapisnike o iskazima optuženog BB i ZZ, date pred organima unutrašnjih poslova, a ti zapisnici, prema žalbama, sadrže nedostatke navedene u članu 89. ZKP, pa je trebalo od strane prvostepenog suda iste izdvojiti iz spisa.

Izneti žalbeni navodi su neosnovani, isti su isticali i tokom glavnom pretresa, a prvostepeni sud je pravilno zaključio, da pomenute zapisnike, ne treba izdvojiti iz spisa i o tome, na stranama 14 do 17 obrazloženja pobijane presude dao detaljne razloge.

Naime, prema odredbi člana 89. stav 2. ZKP, druga rečenica, okrivljenom će se saopštiti njegova prava iz člana 13. stav 3. ZKP, zatim, zašto se okrivljuje osnovi sumnje koji stoje protiv njega, da nije dužan da iznese svoju odbranu, niti da odgovara na postavljena pitanja.

Prema odredbi člana 13. stav 3. ZKP, dužnost je lica koje sasluša okrivljenog, da ga pre prvog saslušanja pouči o njegovom pravu, da uzme branioca i da branilac može prisustvovati njegovom saslušanju. Nakon saopštavanja ovih prava okrivljenom, okrivljenog treba upozoriti, da sve što izjavi, može biti upotrebjeno protiv njega kao dokaz. Dakle, u odredbi člana 13. stav 3. ZKP, napravljena je jasna razlika između prava koja pripadaju okrivljenom, sa kojima mora biti upoznat, pre prvog saslušanja i upozorenja, koja mu se tom prilikom daju. Kada se to dovede u vezu sa odredbom člana 89. stav 2. ZKP, da će se okrivljenom saopštiti njegova prava iz člana 13. stav 3. ZKP, jasno je, da se misli na prava iz tog člana, a ne i na upozorenja, a kada se zatim, to dovede u vezu sa nedozvoljenim dokazom iz člana 80. stav 10. ZKP, koji postoji samo u slučaju, da okrivljeni nije poučen o svojim pravima iz stava 2. člana 89. ZKP, logično je, da samo propuštanje upozorenja uz pouku okrivljenom o njegovim pravima, nije dovoljno, da bi se takav iskaz okrivljenog, smatrao nedozvoljenim dokazom. Prema tome, na iskazu okrivljenog koji je poučen o svojim pravima i bez tog upozorenja može se zasnivati sudska odluka. To naravno ne znači, da okrivljenom nije potrebno dati takvo upozorenje. Međutim, izostanak istog, ne čini taj dokaz nedozvoljenim.

S tim u vezi, neosnovani su i navodi u žalbama, da sada pokojni okrivljeni ZZ, nije bio psihički sposobna osoba, da da svoju odbranu pred radnicima MUP-a Republike Srbije, dana 23.04.2003. godine, jer je istu dao u trenutku svoje duboke i kompleksne psihičke nesposobnosti, sa verifikovanom dijagnozom - povratni depresivni sindrom, a što je potvrdio i samim svojim ponašanjem, da bi na dan 24.03.2004. godine, izvršio samoubistvo, čime je samo potvrdio ovu tvrdnju, te da se na takvoj odbrani, ne može graditi sudska odluka, odnosno, da ta izjava nema dokaznu stranu koju joj sud daje.

Ovo sa razloga, što je prvostepeni sud, pravilno postupio, kada je odredio i izveo dokaz, komisijskim veštačenjem od strane veštaka neuropsihijatra i psihologa, stanja optuženog, sada pok. ZZ i optuženog BB, koji su dali svoj nalaz i mišljenje, a koje je prvostepeni sud, pravilne prihvatio, da je optuženi BB, u momentu veštačenja, psihički sposobna osoba, da prati tok glavnog pretresa i da aktivno učestvuje u krivičnom postupku, a da kao i optuženi, sada pok. ZZ, ne boluje ni od kakvog trajnog ili privremenog duševnog oboljenja, a da je kod optuženog ZZ, psihičko stanje takvo da ovaj optuženi nije u stanju da prati tok glavnog pretresa i da kao stranka u potpunosti uzme aktivno učešće, zbog čega je prvostepeni sud i pravilno doneo rešenje o razdvajanju krivičnog postupka u odnosu na optuženog, sada pok. ZZ, jer su svi optuženi u tom momentu bili u pritvoru, pa kako su bili ispunjeni svi uslovi i procesne pretpostavke da se održi glavni pretres, to je prvostepeni sud, pravilno u cilju celishodnosti i održavanja glavnog pretresa, bez učešća ovog optuženog i održao glavni pretres.

Neosnovani su navodi u izjavljenim žalbama, da prvostepena presuda, sadrži bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 368. stav 2. ZKP, a naime, da je na glavnom pretresu povređeno pravo odbrane optuženih i u vezi s tim, ukazuje, da su od strane prvostepenog suda, odbijeni dokazni predlozi odbrana optuženih, kao i njihovi prigovori, a koji su bili sračunati na potpunije razjašnjenje svih okolnosti, koji su od značaja za pravilno presuđenje ove krivično pravne stvari.

Po nalaženju ovoga suda, prvostepeni sud, nije dužan da izvede sve dokaze, koje predlažu stranke u postupku, već samo one za koje oceni, da su od značaja za potpuno i pravilno utvrđenje ovih činjenica, koje imaju karakter, odlučnih činjenica.

U konkretnom slučaju, prvostepeni sud je odbio neke dokazne predloge i to: novim finansijskim, neuropsihijatrijskim veštačenjem, saslušanjem svedoka, koji bi potvrdili i dali alibi optuženima, da nisu učestvovali u izvršenju krivičnih dela, koji bi takođe, potvrdili i neke navode iz odbrana optuženih, kao i da se pribave razni izveštaji, kojim bi se razjasnile sve okolnosti koje su i od i te kakvog značaja za ovu krivično-pravnu stvar.

U vezi odbijanja ovih dokaznih predloga i pribavljanja izveštaja, koji bi trebali da se izvedu na glavnom pretresu u dopunu dokaznog postupka, od strane prvostepenog suda, dati su potpuni, pravilni i opširni razlozi u pobijanoj presudi na strani 67 do 70, koji se mogu svesti na konstataciju, da su oni suvišni. Međutim, ipak, pri svemu ovome, svakako je značajno reći, da je odluka suda o odbijanju predloga za izvođenje nekog dokaza i pribavljanja izveštaja, kao što je u konkretnom slučaju, može predstavljati osnov za žalbu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka ili povrede prava optuženog na odbranu.

Ovo zbog toga, jer ni jedna odredba ZKP, pa ni ona koja sadrži načelo materijalne istine pri utvrđenju činjenica, ne obavezuje sud kao što je rečeno, da izvede svaki predloženi dokaz, kao što ni nedostatak predloga ne oslobađa sud dužnosti, da izvede potrebne dokaze. Zato eventualna greška suda o proceni, da li će izvesti neki dokaz, predstavlja osnov za žalbu, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, a ne ovog ožalbenog osnova.

Prema tome, odbijanjem navedenih dokaznih predloga odbrane, nije povređeno pravo odbrane optuženih, na glavnom pretresu, niti takvo postupanje, predstavlja bitnu povredu odredaba krivičnog postupka i navedenog zakonskog propisa.

Pravilnom ocenom odbrana optuženih i svih dokaza provedenih tokom postupka, pravilno je prvostepeni sud, utvrdio, da su optuženi u vreme, na mestu i na način opisan u izreci i odgovarajućim delovima obrazloženja pobijane presude, izvršili krivično delo za koje su oglašeni krivim.

Optuženi BB i sada pok. ZZ, u svojim izjavama, u svojstvu osumnjičenih priznali su izvršenje krivičnog dela i detaljno opisali svoje učešće u izvršenju istog, kao i učešće ostalih optuženih. U odnosu na sve odlučne činjenice, njihovi iskazi potkrepljeni su iskazima oštećenih DD, ĐĐ, kao i svedoka II, a takođe i iskazima svedoka JJ i KK, koji su potvrdili istinitost iskaza obojice oštećenih i navedenog svedoka i to u odnosu na činjenicu koje su njima bile poznate, a odnose se na pismo koje su primili i kasnije predali oštećenom ĐĐ. Oštećeni DD, ĐĐ i svedok II, prilikom prepoznavanja u Okružnom sudu u Leskovcu, sa sigurnošću su prepoznali optužene AA, sada pok. ZZ i GG, kao izvršioce predmetnog krivičnog dela, pri čemu na zapisnicima o prepoznavanju niko od učesnika prepoznavanja nije imao primedbi. Oštećeni DD je i na glavnom pretresu, održanom 31.03.2004. godine, sa stopostotnom sigurnošću prepoznao optuženog AA, kao lice koje su optuženi među sobom zvali "___", kao i optužene GG i sada pok. ZZ, objašnjavajući tokom glavnog pretresa, da se među otmičarima nalazilo i lice koje se ne nalazi u sudnici, a koje je prilikom prepoznavanja bilo označenom brojem 12.

Tokom ovog postupka, utvrđeno je, da je oštećeni ĐĐ, pre predaje novca otmičarima evidentirao njihove serijske brojeve fotokopiranjem novčanica i sačinjavanjem spiska. Takođe, tokom postupka nesumnjivo je utvrđeno, da su od EE, oduzete novčanice u iznosu, od 203.985 evra, koje je dobila na čuvanje od sada pok. ZZ, a od oca optuženog AA, ŽŽ, 15.000 evra. Veštačenjem od strane veštaka LL, nesumnjivo je utvrđeno, da novčanice pronađene kod pomenutih svedoka odgovaraju serijskim brojevima novčanica koje je oštećeni ĐĐ, predao otmičarima. Na osnovu svega navedenog, prvostepeni sud je pravilno zaključio, da izmenjene odbrane optuženih u istrazi i na glavnom pretresu, da nisu izvršili predmetno krivično delo, nisu osnovane. S tim u vezi, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude, dao detaljnu analizu njihovih odbrana u istrazi i na glavnom pretresu, ocenu njihove međusobne neusklađenosti u pogledu određenih bitnih činjenica i razloge za neprihvatanje istih.

Osim toga, proveravajući odbranu optuženih, da je nad njima primenjena sila u cilju priznanja izvršenja krivičnog dela, prvostepeni sud je saslušao svedoke LJLJ i MM, radnike MUP-a, koji su sačinili zapisnik o saslušanju okrivljenih pred organom unutrašnjih poslova i pribavio izveštaje od Okružnih zatvora u aa i bb, iz kojih proizilazi, da su optuženi pregledani prilikom prijema u te ustanove, da nisu konstatovani tragovi primene sile. Na osnovu ovih dokaza, prvostepeni sud je pravilno zaključio, da iskaze optuženih date u predkrivičnom postupku, može koristiti u dokaznom postupku, jer isti ne sadrže nedostatke na koje se neosnovano ukazuje u žalbama optuženih i branilaca.

Vrhovni sud je cenio i ostale navode žalbi optuženih i branilaca koji se odnose na bitne povrede odredaba krivičnog postupka i utvrđeno činjenično stanje, pa nalazi, da su isti neosnovani i bez bitnog uticaja na drugačiji ishod ovog krivičnog postupka.

Prema tome, činjenično stanje, kako u pogledu činjenica koje čine bitna obeležja krivičnog dela u pitanju, tako i u pogledu onih koje se tiču psihičkog odnosa optuženih, prema učinjenom delu, pravilno je i potpuno utvrđeno, a kvalifikacijom protivpravne delatnosti optuženih AA, BB, VV i GG, po članu 64. stav 4. u vezi stava 1. KZ RS, u vezi člana 22. OKZ, krivični zakon je pravilno primenjen. S tim u vezi, prvostepeni sud je u obrazloženju pobijane presude, dao jasne, iscrpne i uverljive razloge, koje i Vrhovni sud u svemu prihvata.

Ispitujući prvostepenu presudu u delu odluke o kaznama, a povodom žalbi optuženih: AA, BB i VV i njihovih branilaca i branioca optuženog GG, Vrhovni sud, nalazi, da su žalbe u tom delu osnovane.

Naime, prvostepeni sud je u odnosu na sve optužene, pravilno utvrdio sve okolnosti u smislu člana 41. OKZ, koje utiču, da kazna bude manja ili veća, međutim, po nalaženju Vrhovnog suda, precenjen je značaj otežavajućih okolnosti, posebno u odnosu na optužene BB i GG, koji su i ranije osuđivani, ali ne i za istovrsna, niti za teška krivična dela.

Sa druge strane, prvostepeni sud, nije u dovoljnoj meri cenio, utvrđene olakšavajuće okolnosti na strani optuženih, navedene na strani 65 obrazloženja pobijane presude, a uopšte nije cenio, kao olakšavajuću okolnost, da su oštećeni

ĐĐ i DD, delimično oštećeni, sa vraćenim iznosom, od 218.985 eura, da je optuženi BB, priznao izvršenje krivičnog dela u predkrivičnom postupku, na osnovu kojeg je sud, lakše i brže utvrdio materijalnu istinu, tako, da su kazne zatvora, na koje su optuženi osuđeni prvostepenom presudom, strožije, nego što je to sa stanovišta svrhe kažnjavanja neophodno. Stoga je, Vrhovni sud, uvažio žalbe optuženih i branilaca u delu odluke o kazni, pa je, dajući pravu meru utvrđenim olakšavajućim i otežavajućim okolnostima, na strani svih optuženih, nalazeći, pri tome, da u odnosu na optuženog VV, utvrđene olakšavajuće okolnosti (mladost, neosuđivanost, da je student, da je u međuvremenu nakon izvršenog krivičnog dela, postao otac i njegova uloga u izvršenju predmetnog krivičnog dela, to jest, da nije učestvovao u deobi oduzetog novca) imaju karakter, osobito olakšavajuće okolnosti, koje opravdavaju izricanje kazne ispod zakonom propisanog minimuma (član 42. i 43. OKZ), osudio, optužene AA, BB, VV i GG, kao u izreci ove presude.

Po nalaženju Vrhovnog suda, tako odmerene kazne, srazmerne su težini i stepenu društvene opasnosti izvršenog krivičnog dela, kao i stepenu krivične odgovornosti, svakog od optuženih i dovoljne su, za postizanje svrhe kažnjavanja, predviđene odredbom člana 33. OKZ.

Odluka o oduzimanju imovinske koristi, doneta je pravilnom primenom odredaba člana 84., 85. i 86. OKZ, pa se njena zakonitost i opravdanost izricanja ne dovodi u pitanje.

Kako je prema izveštajima Pošte - Beograd, broj 2005-645 od 14.01.2005. godine i Pošte - Leskovac, broj 1-142 od 17.01.2005. godine, punomoćnik oštećenih DD i ĐĐ, advokat BV, primio pobijanu presudu, dana 01.11.2004. godine, a žalbu zbog odluke o troškovima postupka uložio, dana 16.12.2004. godine (prijemni pečat Posebnog odeljenja Okružnog suda u Beogradu), dakle, po proteku zakonskog roka, od 15 dana, to je ista neblagovremena, zbog čega je u odnosu na tu žalbu, odlučeno, kao u stavu II izreke, ove presude.

Iz iznetih razloga, na osnovu člana 391. stav 1. i člana 388. ZKP, odlučeno je, kao u izreci ove presude.

Zapisničar, Predsednik veća

sudija,

Dragana Jevrić, s.r. Dragiša Đorđević, s.r.

Za tačnost opravka

an